

GENERÁCIÓM LEGJOBB ELMÉI

Azt gondoltuk, mi vagyunk azok.
Láttam magunkat.

Mi voltunk,
akiket egy vasutas beszélt le az ugrásról,
hiszen nem tud úgy senki beavatkozni egy krízisbe,
mint a vasutas, aki szedett már össze kezét és lábát
a szolgálati idejében.
„Hát, nem jó,” ennyit mondott, megtörölte
a száját a kézfejjével, és lassan, nehézkesen
feltápáskodott, hogy hozzon még egy kört,
„mit iszol?”, kérdezte, valamit rendszerint ittam,
tervei voltak, pár év és jön a szolgálat
vége, Derridát meg Petrit olvasott a műszakok alatt,
tőle hallottam először, hogy posztmodern,
nem értettem és talán most sem érteném.
Meghalt, két évvel a nyugdíj előtt a cukor,
az alkohol vagy egy kórházi fertőzés miatt.
Akkor már jó ideje nem beszéltünk,
elmúltak az idők, amikor azonnal kellett valaki,
és felcsöngettem, és leültetett,
és bort töltött, és hozzátette,
hogy sok évvel azelőtt örökölt egy bőrkabátot
egy cimborától, aki magát a kiserdőben hagyta,
és neki elege van abból, hogy az öngyilkosokkal
nem lehet beszélni.

ÉS RÁM CSUKTA A SKYPE-OT

Dögölj meg, mondta a barátnőm videochaten,
amikor tizennyolc évesek voltunk,
de nekem aznap épp nem volt kedvem megdöglenni.

Vasalt, háta mögött kandalló, ott minden szobában volt egy.
Itthon csak az apja miatt pakolta a ruhát a mosógépbe,
tányért az asztalra, üveget a szelektívbe. Az anyja lemondott
róla bírósági úton. Az apja rendőr volt, többnyire ment a
munkába, vagy jött és evett és aludt, meguntta ezt Rebeka,
mire tizennyolc lett, és elment Londonba,
kérni akartam, maradjon, tudtam, hogy nem kérhetem.

Beköltözött a sok kandallós családhoz, vasalt.
Mosta harminc fokon a kényes ruhákat.
Én meg vonattal mentem a tengerig,
ahol süketek voltak a telefonok,
és megbeszéltük, hogy majd Skype-on.

MEGÁLLNI

Nem jönnek érted, hanem egy idő után
a legtürelemesebb orvos is elfárad
a sikertelen gyógyszerbeállításokban,
meg a hazudozástól, amit egész jól viselt,
és egy nagyon hétköznapi délutánon,
miután felbecsülte a károkat, mondja:
„még egy ilyen, és keresek neked egy helyet
az elfekvőben.” Úszik a mondat, mintha
feküdne. Beismerés helyett még több
hazudozás jön. Egészen addig, amíg
egy másik hétköznapi délutánon
olyan érzés, hogy aki addig egyenesen
állt mögötted (karddal), mintha odébb lépne.

Üres helyére érkezik a bizonyosság,
hogyan szenvedélyed, amit bármi áron
védeni igyekszel, kilobbantja belőled
azt a vékony lángot.
Válaszútnak hívják.
Egy buszmegálló volt,
rozsdás táblával és ócska menetrenddel.

FOLYÉKONY HAMU

Mi voltunk azok, akiket a sínekről szedtek össze.
Néhányan közülünk elválták a könyökhajlatukat,
és a barátnő járt be fürdetni őket az osztályra.
Folyton örömróhamokat kerestünk.
Úgy vesztettük el a barátainkat, hogy elfelejtettük
őket. Úgy vesztettük el a barátainkat, hogy kitöröltük
őket a közösségi oldalakról és az emlékeinkből.
Akik drogot árultak, hogy kifizessék a szüleik adósságait,
és amikor ki volt fizetve, és arról kérdezték őket,
miért nem hagyják abba, azt felelték,
mert most először érzem azt, hogy valamit jól csinálok.
Mi voltunk, akik ott álltak a válaszáton, az életet
választottuk, és bűnösnek éreztük magunkat.
Mi, akik azt gondoltuk, elég lesz nem inni, de aztán
évekig küszködtünk a begyulladt gyomrunkkal,
cisztás petefészkeinkkel meg a halálfélelemmel,
ami néhány év késéssel csak odaért, hogy
odaszögezzem egy kanapéhoz, és nem mertük
egyedül elhagyni a lakást. Eszünkbe sem
jutott papírkosárban elégetni a pénzünket, sosem volt
elég. Elalvás előtt Jean Paul Sartre meg Simone
de Beauvoir piszkos ügyeiről olvastunk újságcikket,
és amikor láttuk, hogy időszakonként szállodában
laktak, hogy az írásban ne zavarják őket, arra
gondoltunk, hogy a faszomba fizették ki a szobát?

Pedig maga olyan szép, mondta az altatóorvos,
amikor megsimogatta a hegeinket. Olyan nyugodt
gyerek voltál, mondták nekünk. Szőke voltál, és
akartalak, amióta először láttalak bejönni a szobába,
mondtuk egymásnak.
Mi voltunk, akik miatt anyáink éjszakákon át sírtak,
és apáink éveken át forgolódtak álmatlanul.
Elrejtettük a nyomainkat, és hazudoztunk, aztán meg
csodálkoztunk azon, hogy nem tudják, min mentünk
keresztül. Néhányan közülünk segítők lettek.
Néhányan beragadtunk a multiba, egy projektbe,
egy aluljáróba. Mások külföldön vécésnénik lettek,
vagy patkányszart vakartak egy raktárban.
Néhányan táncoltunk, és azt beszéltek a hátunk mögött,
az éjszakai életben nincs olyan, hogy csak táncol.
Minket már tizenhét évesen is harmincnek néztek,
az egész osztálynak mi vettünk cigit, olyan
meggyőzők voltunk, mindig kiszolgáltak a trafikban.
Úgy káromkodtunk, mint a vasutasok, (hiszen tőlük
tanultunk káromkodni), és gyakran úgy vittek haza minket,
mint a részeg férfiakat, kivéve, hogy se férfiak nem voltunk,
se felnőttek.
Jól megértettük magunkat a hajléktalanokkal, és
tulajdonképpen néhány év után szót értettünk
bárkivel. Kóbor lányok voltunk. Nyitva volt a szívünk.
Angyalok lépkedtek a hátunk mögött, és fintorogtak és
dühöngtek volna, ha lettek volna emberi érzéseik.
Magunkra festettünk egy arcot, ami nem hasonlított
a sajátunkra. Kialudtuk, amit ki kellett. Érezni nem
érezünk. Ebben hasonlítottunk az angyalokra.

BÁTRAN JÁTSZANI

Tanáraink nem tudtak leosztályozni minket,
mert folyamatosan elkéstünk, és a legtöbb órán
a padra borulva feküdtünk, de aztán az utolsó
pillanatban kicsaptuk az asztalra az igazolást,
kijátszottunk az ingujjunktól egy szakvéleményt,
és ellenőrzőink lassan megteltek pecsétekkel.
Az osztályfőnökünk egy álló évig veszekedett
velünk, míg nem egy kiránduláson beavattuk,
elsírta magát, és a szövetségesünk lett. És voltak,
akik nem foglalkoztak ilyen ügyekkel, mert
magányosan ittak, vagy jobb dolguk volt ennél.
Mások azt mondták, „én nem tudom, mi van
ezekkel a mai gyerekekkel”, és
„mi is felnőttünk pszichiáterek nélkül”.
Volt, aki egy antikváriumból halászott pár száz
forintos verseskönyvet adott a kezünkbe néhány
bátorító szóval, miután kijöttünk a kórházból,
és attól kezdve, hogy eljöttünk otthonról,
minden albérlet könyvespolcára kítettük.
Tudtunk róla, hogy a tanáriban rólunk beszélnek.
Voltak, akik ballagás után a barátaink lettek,
és beengedtek minket a konyhájukba,
hagyták, hogy megismerjük a férjüket
vállalva a kockázatát a bonyodalomnak,
amely kiszámíthatóan be is következett.